

Einar Engebretsen vil fra og med dette nummeret bidra med artikler til Sandes Avis. Einar har sin egen vri både i tekst og tegning. Her er første bidrag:

“NOE” BANKET I KOMMODEN.

Vårherre har sikkert viktigere ting å gjøre enn å vandre omkring på Nøtterøy og banke i folks kommoder. Min far, som fortalte historien som følger, påsto heller aldri at det var Vårherre. Men når den dramatiske kvelden ble gjenfortalt, fikk min fars røst en undertone av undring, som om ingenting og ingen var utenfor rekkevidden av mulige mistenkte - selv ikke Vårherre.

Det var i år 1910, en vanlig kveld i et vanlig rom i et helt vanlig Nøtterøyhus - en liten hvitmalt stue, som hvilte på solid grunnmur av rød granitt. selvom folkeregistret kunne opplyse at husets beboere var fire i tallet, var det sjelden flere enn tre til stede. Den fjerde, min bestefar Anton, var til sjøs og fraktet jordnøtter fra de Vestindiske øyer til USA.

De tre som satt i dette huset denne kvelden var en ung gutt på 12 (som flere år senere ble min far), hans fem år eldre søster, og deres mor - min bestemor, som jeg desverre aldri fikk møte. Det var så stille i stuen at

bestemors stoppenåls rytmiske dans gjennom en hullet ullsokk kunne høres. De unge leste. Da skjedde det...

Brått ut av stillheten sprang en distinkt kraftig lyd, som ingen kunne unngå å høre. Det var som “noe”, “noen” slo i kommoden med stor kraft, tre ganger. Stillheten som fulgte var om mulig enda mer overveldende.

Bestemor reiste seg fra stolen, la sokken tilside og gikk til vinduet. Det var ingen å se utenfor, bortsett fra to epletrær og et morelltre. For bestemor var vandringsen til vinduet bare en avreaksjon. Hun VISSTE i samme øyeblikk det banket at det var skjedd noe med hennes mann på den andre siden av jordkloden. Det var også det hun sa, halvveis vendt til mørket der ute, halvveis til sine to unge derinne: “Det er hendt noe med Anton”.

Det gikk over ti dager før telegrammet nådde Nøtterøy. Det fortalte at en orkan hadde brutt skipet i to og bestefar måtte hoppe i sjøen.

Mot alle odds overlevet han. Etter en tids sykeleie i USA ble han brakt hjem. Helt frisk ble han aldri etter dette, han døde 54 år gammel. Men før han døde, regnet han og min bestemor ut, at i samme sekund Anton sprang fra skipet i det frådende hav, i den tro at han aldri ville se sin familie igjen, så “banket” det i kommoden og bestemor visste at henns mann var i fare.

Historien er ikke enestående. Eldre Nøtterøyfolk kan fortelle om lignende hendelser. Dette skjedde for over 80 år siden. I en tid før NATURENS STILLHET ble forurenset og masakrert av vår moderne elektroniske lydlarm. Det skjedde i en tid hvor luften var ren og helsebringende og vann var klart som kilden det sprang fra. Det skjedde i en tid før “VEKST OG VELFERD” for alvor tok oss i sin favn. Det skjedde i en tid hvor vanlige mennesker opplevde uvanlige ting.

Einar Engebretsen